סו: הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

ברשיני תרומה. תר״י דעיקרם קיימי למאכל בהמה דאם היה עיקרם לאדם היה אסור ליתם לבהמה משום הפסד תרומה ומ״מ חזו לאדם דאי לא חזו כלל לאדם פטורין מתרומה ומעשר כדאמר בריש כלל גדול (בכא דף קח. ופס״):

לא יאכילנה ברשיני תרומה.

והא דתנן (עירובין דף כו:) מערבין לישראל בתרומה דשרי בהגאה תר״ת דהיינו דוקא הגאה שאין של כילוי אבל הגאה של כילוי כגון להאכיל לבהמתו אסור וכן להליקה ולהסיקה תחת תבשילו כדתנן במסכת תרומות (פי״ח מ״ו) מדליקין בשמן של תרומה (ג) במנוחות האפילות ע״ג כהן ברשות כהן פי׳ כשיש שם כהן שצריך לאותה אורה דבר לאחד גר ומתה אבל לא ברשות ישראל והא דאמר בכל שעה (פסחים דף לד.) אבא שאול גבל של בית רבי הוה והיה ממחם חמין (ד) בשמן של תרומה שנטמאה אמר ר״ת דהיינו לכהנים שבבית רבי וטעמא דלא אסור אלא הגאה של כילוי מפרש ר״י משום דדרשינן בפ׳ במה מדליקין (בכא דף כו. ופס) גבי אין מדליקין בטבל טמא את משמרת תרומותי בשמי תרומות הכתוב מדבר אחת תרומה טמאה ואחת תרומה טהורה מה תרומה טהורה אין לך בה אלא משעת הרמה ואילך פירוש עיקר הגאתה דהיינו אכילה אף תרומה טמאה אין לך בה עיקר הגאה דהיינו הדלקה אלא משעת הרמה ואילך ומהכא יליף דאין מדליקין בטבל טמא ובטבל טהור נמי (ה) משמע גבי עובדא דרבי פנחס בן יאיר (חולין דף ז.) דאסור הגאה של כלוי היינו משום דהדר ליפינן תרומה טהורה מטמאה ולא כמו שפירש שם בקונטרס (ו) דב״ש בטבל טהור דבל שכן לא הוי דטהור מטמא הוא דילפינן וכי היכי דילפינן לאסור טבל בהגאה של כילוי הכי נמי ילפינן לאסור זו בתרומה דמשעת הרמה לא הותרה אלא לכהנים

ולא לישראל (ז) א):

(ז) **ישראל** ששכר פרה מבהן שמאכילה ברשיני

תרומה אע״פ שמזונותיה עליו. תר״י היינו משום דבהמה האוכלת היא קנין כספו של כהן וישראל אין נהנה אלא הדמים והרי הוא כמוכר תרומה לכהן והדמים שלו אבל כהן ששכר פרה מישראל לא יאכילנה דלאו קנין כספו דכהן הוא קנייה: **דמחייב** בגניבה ואבדה בו׳. כאן משמע דהלכתא כמ״ד דשומר שכר דמי בהאומנים (ב״מ דף פ:) וכן הלכה דדמשמע בריש המפקיד (שם דף לו.) גבי שומר ושומל פעמים שפטור בשאם כו׳ ובפרק השואל (שם דף ז.) גבי הוא דאגר כודני לבי מחתי (ח) **אבל** בהן ששם פרה מישראל. פירש בקונטרס כששכרה הימנו התנה להחזיר לו דמים אלו אם תכחש או תאנס או יחלו הפרות ואר״י דאסור לעשות כן משום ריבית דדמוכח בפרק איזהו נשך (שם דף קד.) (ט) אלא אחיי בשואל: **עבדי** צאן בריזל יוצאין בשן ועין. מימה לר״י מה ראיה מייתי מהכא לרבי אמי דהא רב יהודה ומי מודה דיוצאין בשן ועין לאיש דחשיב כעבדו כי היכי דאסור בתרומה דתנן עבדי אלו ברזל יאכלו בתרומה דתרומה ושן ועין ענין אחד הוא כדפי׳ במתני׳ ועוד הקשה הר׳ משה כהן דמי לא מודה רב יהודה דמיתסרי גוביינא וא״כ ברשותיה קיימי ושמרוהו מפקיע מידי שעבוד דאמר לקמן גבי איכעלא דמילתא דפרסוה אמיתא דאפי׳ לרב יהודה מפקיעין מידי שיעבוד דאפי׳ שחרור דשן ועין דממילא אמרינן בהחובל (ב״ק דף פט: ופס) דמפקיע מידי שיעבוד ואין לומר דרבה ורב יוסף דדייקי מהכא תניא כוותיה דרבי אמי לית להו דרבא דאמר שחרור מפקיע מידי שיעבוד דהא ממתני׳ דהשואל (גיטין דף מ: ופס) דייק לה ואין לומר לית להו דהוא טעמא דלקמן כיון דמיתסרי גוביינא ברשותיה קיימי דהא רבא אית ליה דהוא טעמא בסמוך דאפ״ה קאמר רבא לרב נחמן והא מניא כוותיה דרבי אמי ומיבר מיים מוולדי״ם דדייק מאבל לא דאשה ומתיים לא איצטריך דפסיגא אלא לאחר מיתה קאמר דאין יוצאין דאשה משום דהדין עמו: **הבעל** מיציא מיד הלקוחות. פי׳ בקונטרס דאפילו מתה היא מוציא הוא מיד הלקוחות משמע מתוך פירושו דכל זמן שהאשה חיה אין הבעל יכול להוציאם כשמכר הוא עצמו אלא כשמתה האשה דאז יורש כמה והיא היתה יכולה למחות ותימה הוא דכיון שהמכירה קיימת כל זמן שהאשה שותקת למה תוכל לבטל מכירתו נמחאתה על מנת דמתיים אין לה בהם כלום ועוד דאפילו אם האשה נראה דאין הבעל יכול להוציא אחר מיתה ולא אמרינן דבמקום אשתו אלא קאי כיון שמכר בעצמו כדמשמע בפרק מי שהיה נשוי (כתובות דף נא:) גבי ההוא גברא דזבין כתובתה דאמיה בטובת הנאה אמר אי אתיא לך מפלגא לך שכיבא אימיה אתא אחיו ואיבעי מערער סבר רמי בר חמא איהו במקום אמיה קאי א״ל רבא נהי דאחריות דאמיה לא קבל עליוה אחריות דידיה קבל עליוה ונראה בפר״מ דאין המקח קיים כלל אפי׳ שעה אחת דתקון רבנן שלא תהא אשה צריכה לטורח ולחזר להוציא מיד הלקוחות אחר מיתת הבעל דאם לאשה הטורחת מנכסים משועבדים לכתובה דהתם הויא דשמא לא תהא אשה צריכה לטורחא שיפרעו לה כתובתה או תטרוף מבני חרי אבל היכא שאין יכולים לסלקה בשאר נכסים תקנו שהמקח בטל לגמרי: פוסל

הדין עמה (ט). ותבטל כליה: **יאכלו**. ומדאכלי בתרומה ש״מ דידיה מינהו: **ששכר פרה מישראל**. והא שוכר חייב באחריותה אם נגנבה או נאבדה (ב״מ נג.) וקתני לה יאכילנה כרשיני תרומה: ה״ג **ופסברא נהי נמי דמייב בגנבה ואבדה באונסיה ובכאשה ובנפחת דמיה מי מיחייב.** שוכר פטור מן האונסין וכן אם כתשה ואם הוזל דמיה: **הא**. מתניתין לא דמיא אלא לסיפא: **אכל כהן ששם פרה מישראל**. בדמים כששכרה הימנו שמאה לו (י) והתנה עמו להחזירה לו בדמים הללו שאם תכחש או תאנס או יחלו פרות בעולם יתן הדמים: **יאכילנה כרשיני תרומה**. הואיל וקבלה באחריותו ואף על פי שאחרת בעייה אם לא יפחתו דמיה כל כמה דלא הדרה לידיה הוא. וגבי עבדים נמי אע״ג דהלרי בעייהו כיון דלעניין יוקרא וזולא קיימי ברשותיה אכלי: **בשילהי פירקיה**. כשסיים הדרשה: **כשן ועין לאיש**. אם פיקח הבעל את עינו: **אכל לא לאשה**. אם פיקחה עינו דלאו דידה הוא: **לא יאכלו**. שאם יגרשנה תטול כליה: **מכרו שניהם**. או זה או זה: **לפרנסה**. אורחא דמילתא נקט שאין אדם מוכר כלי תשמישו אלא למזונות: **הבעל מוציא**. לא מיבעיא דאם מכר הוא בלא דעתה ומת או גרשה דהיא מוציאה מיד הלקוחות אלא אפילו מתה היא הוא מוציא מיד הלקוחות דמכירה לאו מכירה הוא (א) (שמא ימות היא בחייה ונמצאת מכירה אלא כדין) כל זמן שהיא קיימת: **קנייה מיפנא**. מכרימי המת איסורי הנאה הן כהקדש דגמר שם שם מעבלה ערופה בפ׳ גמר הדין (סנהדרין דף מו:): **מי לא מודה רב יהודה דמחוסר גוביינא**. אע״ג דהדין עמה מודה הוא דכל כמה דלא גמיתה מיעה לאו ברשותה קיימי אלא שיעבודא בעלמא אית לה עליהו דהא אם נאנסו או נאבדו חייב באחריותן וכיון דברשות יתמי ניהו אתי הקדש דהקדשה יתמי ומפקע לה לשיעבודייהו ויהבי דמי: **רבא לטעמיה כו׳ הקדש**. דוקא קדושת הגוף כי האי גוונא אבל קדושת דמים לא כדתנן (ערכין דף כ:) מוקף עוד דינר ופודה הנכסים הללו כו׳: **ממן**. עובד כוכבים שהוציא את ישראל על ממנו אחר הפסח אסור בהגאה דאתי איסור ממן ומפקע ליה לשיעבודא דעובד כוכבים. והא דתנן בפרק כל שעה (פסחים דף נ.) מותר בהגאה רבא מוקי לה התם כשהחיצו אללו שנתנו ישראל בניתו של עובד כוכבים דהוה לא מיתסר גוביינא: **ושחרור**

ושחרור (כ) נתינת מד. (כ) [כתובות עט:]. (ג) [בכל כ״י ובד״ר טפ״ר: כרשותיה קיימי וכדדיה דמו אנן ואלו הן עבדי אלן כולל אם מתו מתו לו יאם יחתו הותירו הותירו לו]. (ד) ע״ז טו. [תוספות פי״ח מ״ט]. (ה) לעיל מו. מתניתין עט: גיטין מ: נדרים מו: ב״ק פט:. (ו) ל״ל אתנה להחזיר לו דמים אלו אם תכחש אם תאנס אם יחלו אם תכחש אם תאנס אם יחלו שיאכילנה כי כרשותיה אכלה הס״ד. [רש״ל]. (ז) כמ״ש לקן זה. (ח) [ל״ל כחיטין]. (ט) [בכת כ״ג]. (י) [וע״ע תוספות פסחים נ:: ד״ה אמר קרא וחוספות מנחות סז: ד״ה מדין]. (כ) [קלת נראה שסיים כל דיבור זה לעליל הכלל בדיבור אחר נאמרו וקן מצאתי אח״כ ברש״ל]. (ל) [וע״ע תוספות ב״ק מ: ד״ה מכרוהו]. (מ) [וע״ע מנחות ד״ה לא תקבלו].

הגהות הב״ח

(א) [ר״י ר״ה הבעל וכו׳ לאו מכירה הוא כל זמן שהיא קיימת שמא ימות הוא בחייה ונמצאת מכירה שלא בדין הס״ד]: (ב) [תוס׳ ד״ה לא וכו׳ בגמן כל תרומה שנטמאה בתנחות האפלות ועל גבי החולים ברשת הכן]: (ג) [בא״ד ונעבל מיהו עמי אין מדליקין כדמשמע נכי שבבל]:

מוסף רש״י

הרי זה יאכילנה כרשיני תרומה. אע״פ שמזונותיה עליו, אינו נוטל אם האכילה תרומת כהן, לפי שתרומה ממון שאין לה תובעים היא הרי נותנה לכל כהן שיאכלה אלא דלא היה יכול לאתנה לכהן זה שהשכיר לו פרתו ואותו כהן משתמש עמה ליה ומחיל אם האכילה הרבה כרשיני תרומה, דמה לו להקדש הבלה אינה מיוחדת לו, לפיכך מתוך שיודע שאינן נהנתתי מאיתן כרשיני הרבה נענין יפה יותר משאילו היי שלו, ניתן ליה ואינו נוטל, אי נמי שנאבלו תכיס אחי אמר כהן (בכ״ק פו:). לא יאכילנה כרשיני תרומה. לפי שאינה שלו ואינו יכול להאכילה תרומה אלא לנתמתו קניית כספו (שם). הקדש חמץ ושחרור מפקיעין מידי שעבוד. הקדש, עשה שורו אפוטיקי לבעל חוב וחזר ליה זה הקדישו קדישת הגוף לגמרה. הפקיע שעבודיה דמלוה ומיתר למזבח ואין בו משום גזל, שכבר נגזל. (ב״ב הבי״ת שנה). הקדש מפקיעו מידי גוביינא ולא היה קנוי לו ממש אלא עימוד לגבות הימנו, ודיקה קדושת הגוף, אבל קדושת דמים לא אלימי לאתקוני מוקף עוד דינר ופודה הנכסים הללו כו׳ מוקף עוד דינר ופודה את הנכסים הללו על מנת לעלם לאשה את כתובתה (ב״ק צ. וכתובות נ:). (ד) [נדרים פו. ובגיטין מ: ומעגיל מו:]. ממן, נכרי שהלוה את ישראל על ממנו ולא הרהיבו אלמן, דמתוסר גוביינא שהיה עומד החמץ בביתו של ישראל ואין לנכרי עניו אלא שעבוד, כשבא עת ביעורו מפקיע איסור החמץ את שעבוד נכרי ומיתר ישראל לבערו, והא דתנן בפסחים (נ:) נכרי שהלוה לישראל על ממנו מותר בהגאה לאחר הפסח. מוקי לה רבי התם בשהרהיבו אללו, שנתנו בתוכו בית נכרי, דלא מתוסר גוביינא ולא שעבוד אלא קנייה ממש (ב״ק צ. וכתובות נ:). (ה) [בכתבות ובגיטין שם ובעיר מו.]. ושחרור, עשה עבדו אפוטיקי ושחרור הלוה, משוחרר לגמרה זה מוכו ממקום אחר (ב״ק צ. וכתובות נ:). (ו) [וקבל ממנו של

עין משפט נר מצוה

י א טוש״ע אה״ע סימן פח סעי׳ ג:
יא ב מיי׳ פ״ט מהל׳ תרומות הל׳ ז טוש״ע יו״ד סי׳ שלא:
יב ג מיי׳ שם הל׳ ח:
יג ד מיי׳ פ״ה מהל׳ עבדים הל׳ מח ופ״ט מהל׳ אישות הל׳ טו סמג עשין פג טוש״ע אה״ע סי׳ ל סעי׳ יד:
טו ו מיי׳ פי״ד מהלכות אבל הל׳ כב סמג עשין מד״ס ג טוש״ע יו״ד סי׳ שמט סעי׳ ג:

תוספות ישנים

הואיל ותיב כתחריותן ״אכלי והייני דלא כרב יהודה. ותימה דהא כרב יהודה מלי שביר מאיתי דרב יהודה נמי מודה שהם כרשותו של כעל קודם שיגרשנה ומ״ה אכלי בתרומה וי״ל דלרב יהודה כיון דאמר מיתה ומיהו יהיו שלה דקאמר הדין עמה ונם מחרים קאמר רב יהודה לקמן אם לא הבעל לאכול לאו כדידיה דמו ולא היה להם לאכול בתרומה דלמן עופן קנוי לו: **א)** וה״ר משה תירץ דכל הנאות של תרומה מותרות לישראל רק להאכיל לבהמתו משום דהוי אב כלל נפש כדדרשינן על כל נפשות מת לא יבא שומע אני אפילו נפש בהמה כשהיא אומר לאביו ולאמו וכו׳ משמע דבהמה היא בכלל נפש ולהכי אמרי׳ הכא דהיינו שפרה של ישראל אין להאכילה תרומה כדכתיב וכהן כי יקנה נפש קנין כספו דבעינן שהנפש יהיה קנין כספו דאכלו בתרומה: יוצאין בשן ועין לאיש. וא״כ הדין עמו ואי הדין עמה לא היה יכול להוציאם לחרים דתנ״ן דרב יהודה מודה דאוכלין בתרומה מ״מ לא קאמר דמאי דאיכלאם נחרות דהיין דקאמר לקמן אם לא הבעל לאכול לאכול לא יכולו לאכול אי נמי דילפינן לאסור בהגאה של כילוי הכי נמי ילפינן לאסור זו בתרומה דמשעת הרמה לא הותרה אלא לכהנים

ולא לישראל (ז) א):

(ז) **ישראל** ששכר פרה מבהן שמאכילה ברשיני

תרומה אע״פ שמזונותיה עליו. תר״י היינו משום דבהמה האוכלת היא קנין כספו של כהן וישראל אין נהנה אלא הדמים והרי הוא כמוכר תרומה לכהן והדמים שלו אבל כהן ששכר פרה מישראל לא יאכילנה דלאו קנין כספו דכהן הוא: **דמחייב** בגניבה ואבדה בו׳. כאן משמע דהלכתא כמ״ד דשומר שכר דמי בהאומנים (ב״מ דף פ:) וכן הלכה דדמשמע בריש המפקיד (שם דף לו.) גבי שוכר ושומל פעמים שפטור בשאם כו׳ ובפרק השואל (שם דף ז.) גבי הוא דאגר כודני לבי מחתי (ח) **אבל** בהן ששם פרה מישראל. פירש בקונטרס כששכרה הימנו התנה להחזיר לו דמים אלו אם תכחש או תאנס או יחלו לעשות כן משום ריבית דדמוכח בפרק איזהו נשך (שם דף קד.) (ט) אלא אחיי בשואל: **עבדי** צאן בריזל יוצאין בשן ועין. מימה לר״י מה ראיה מייתי מהכא לרבי אמי דהא רב יהודה ומי מודה דיוצאין בשן ועין לאיש דחשיב כעבדו כי היכי דאסור בתרומה דתנן עבדי אלו ברזל יאכלו בתרומה דתרומה ושן ועין ענין אחד הוא כדפי׳ במתני׳ ועוד הקשה הר׳ משה כהן דמי לא מודה רב יהודה דמיתסרי גוביינא ושמרוהו מפקיע מידי שעבוד דאמר לקמן גבי איכעלא דמילתא דפרסוה אמיתא דאפי׳ לרב יהודה מפקיעין מידי שיעבוד דאפי׳ שחרור דשן ועין דממילא אמרינן בהחובל (ב״ק דף פט: ופס) דמפקיע מידי שיעבוד ואין לומר דרבה ורב יוסף דדייקי מהכא כוותיה דרבי אמי לית להו דרבא דאמר שחרור מפקיע מידי שיעבוד דהא ממתני׳ דהשואל (גיטין דף מ: ופס) דייק לה ואין לומר לית להו דהוא טעמא דלקמן כיון דמיתסרי גוביינא ברשותיה קיימי דהא רבא אית ליה דהוא טעמא בסמוך דאפ״ה קאמר רבא לרב נחמן והא מניא כוותיה דרבי אמי ומיבר מיים מוולדי״ם דדייק מאבל לא דאשה ומתיים לא איצטריך דפסיגא אלא לאחר מיתה קאמר דאין יוצאין דאשה משום דהדין עמו: **הבעל** מוציא מיד הלקוחות. פי׳ בקונטרס דאפילו מתה היא מוציא הוא מיד הלקוחות משמע מתוך פירושו דכל זמן שהאשה חיה אין הבעל יכול להוציאם כשמכר הוא עצמו אלא כשמתה האשה דאז יורש כמה והיא היתה יכולה למחות ותימה הוא דכיון שהמכירה קיימת כל זמן שהאשה שותקת למה תוכל לבטל מכירתו נמחאתה על מנת דמתיים אין לה בהם כלום ועוד דאפילו אם האשה נראה דאין הבעל יכול להוציא אחר מיתה ולא אמרינן דבמקום אשתו אלא קאי כיון שמכר בעצמו כדמשמע בפרק מי שהיה נשוי (כתובות דף נא:) גבי ההוא גברא דזבין כתובתה דאמיה בטובת הנאה אמר אי אתיא לך מפלגא לך שכיבא אימיה אתא אחיו ואיבעי מערער סבר רמי בר חמא איהו במקום אמיה קאי א״ל רבא נהי דאחריות דאמיה לא קבל עליוה אחריות דידיה קבל עליוה ונראה בפר״מ דאין המקח קיים כלל אפי׳ שעה אחת דתקון רבנן שלא תהא אשה צריכה לטורח ולחזר להוציא מיד הלקוחות אחר מיתת הבעל דאם לאשה הטורחת מנכסים משועבדים לכתובה דהתם הויא דשמא לא תהא אשה צריכה לטורחא שיפרעו לה כתובתה או תטרוף מבני חרי אבל היכא שאין יכולים לסלקה בשאר נכסים תקנו שהמקח בטל לגמרי: פוסל

הדין עמה (ט). ותבטל כליה: **יאכלו**. ומדאכלי בתרומה ש״מ דידיה מינהו: **ששכר פרה מישראל**. והא שוכר חייב באחריותה אם נגנבה או נאבדה (ב״מ נג.) וקתני לה יאכילנה כרשיני תרומה: ה״ג **ופסברא נהי נמי דמייב בגנבה ואבדה באונסיה ובכאשה ובנפחת דמיה מי מיחייב.** שוכר פטור מן האונסין וכן אם כתשה ואם הוזל דמיה: **הא**. מתניתין לא דמיא אלא לסיפא: **אכל כהן ששם פרה מישראל**. בדמים כששכרה הימנו שמאה לו (י) והתנה עמו להחזירה לו בדמים הללו שאם תכחש או תאנס או יחלו פרות בעולם יתן הדמים: **יאכילנה כרשיני תרומה**. הואיל וקבלה באחריותו ואף על פי שאחרת בעייה אם לא יפחתו דמיה כל כמה דלא הדרה לידיה הוא. וגבי עבדים נמי אע״ג דהלרי בעייהו כיון דלעניין יוקרא וזולא קיימי ברשותיה אכלי: **בשילהי פירקיה**. כשסיים הדרשה: **כשן ועין לאיש**. אם פיקחה הבעל את עינו: **אכל לא לאשה**. אם פיקחה עינו דלאו דידה הוא: **לא יאכלו**. שאם יגרשנה תטול כליה: **מכרו שניהם**. או זה או זה: **לפרנסה**. אורחא דמילתא נקט שאין אדם מוכר כלי תשמישו אלא למזונות: **הבעל מוציא**. לא מיבעיא דאם מכר הוא בלא דעתה ומת או גרשה דהיא מוציאה מיד הלקוחות אלא אפילו מתה היא הוא מוציא מיד הלקוחות דמכירה לאו מכירה הוא (א) (שמא ימות היא בחייה ונמצאת מכירה אלא כדין) כל זמן שהיא קיימת: **קנייה מיפנא**. מכרימי המת איסורי הנאה הן כהקדש דגמר שם שם מעבלה ערופה בפ׳ גמר הדין (סנהדרין דף מו:): **מי לא מודה רב יהודה דמחוסר גוביינא**. אע״ג דהדין עמה מודה הוא דכל כמה דלא גמיתה מיעה לאו ברשותה קיימי אלא שיעבודא בעלמא אית לה עליהו דהא אם נאנסו או נאבדו חייב באחריותן וכיון דברשות יתמי ניהו אתי הקדש דהקדשה יתמי ומפקע לה לשיעבודייהו ויהבי דמי: **רבא לטעמיה כו׳ הקדש**. דוקא קדושת הגוף כי האי גוונא אבל קדושת דמים לא כדתנן (ערכין דף כ:) מוקף עוד דינר ופודה הנכסים הללו כו׳: **ממן**. עובד כוכבים שהוציא את ישראל על ממנו אחר הפסח אסור בהגאה דאתי איסור ממן ומפקע ליה לשיעבודא דעובד כוכבים. והא דתנן בפרק כל שעה (פסחים דף נ.) מותר בהגאה רבא מוקי לה התם כשהחיצו אללו שנתנו ישראל בניתו של עובד כוכבים דהוה לא מיתסר גוביינא: **ושחרור**

ושחרור (כ) נתינת מד. (כ) [כתובות עט:]. (ג) [בכל כ״י ובד״ר טפ״ר: כרשותיה קיימי וכדדיה דמו אנן ואלו הן עבדי אלן כולל אם מתו מתו לו יאם יחתו הותירו הותירו לו]. (ד) ע״ז טו. [תוספות פי״ח מ״ט]. (ה) לעיל מו. מתניתין עט: גיטין מ: נדרים מו: ב״ק פט:. (ו) ל״ל אתנה להחזיר לו דמים אלו אם תכחש אם תאנס אם יחלו שיאכילנה כי כרשותיה אכלה הס״ד. [רש״ל]. (ז) כמ״ש לקן זה. (ח) [ל״ל כחיטין]. (ט) [בכת כ״ג]. (י) [וע״ע תוספות פסחים נ:: ד״ה אמר קרא וחוספות מנחות סז: ד״ה מדין]. (כ) [קלת נראה שסיים כל דיבור זה לעליל הכלל בדיבור אחר נאמרו וקן מצאתי אח״כ ברש״ל]. (ל) [וע״ע תוספות ב״ק מ: ד״ה מכרוהו]. (מ) [וע״ע מנחות ד״ה לא תקבלו].

הגהות הב״ח

(א) [ר״י ר״ה הבעל וכו׳ לאו מכירה הוא כל זמן שהיא קיימת שמא ימות הוא בחייה ונמצאת מכירה שלא בדין הס״ד]: (ב) [תוס׳ ד״ה לא וכו׳ בגמן כל תרומה שנטמאה בתנחות האפלות ועל גבי החולים ברשת הכן]: (ג) [בא״ד ונעבל מיהו עמי אין מדליקין כדמשמע נכי שבבל]:

מוסף רש״י

הרי זה יאכילנה כרשיני תרומה. אע״פ שמזונותיה עליו, אינו נוטל אם האכילה תרומת כהן, לפי שתרומה ממון שאין לה תובעים היא הרי נותנה לכל כהן שיאכלה אלא דלא היה יכול לאתנה לכהן זה שהשכיר לו פרתו ואותו כהן משתמש עמה ליה ומחיל אם האכילה הרבה כרשיני תרומה, דמה לו להקדש הבלה אינה מיוחדת לו, לפיכך מתוך שיודע שאינן נהנתתי מאיתן כרשיני הרבה נענין יפה יותר משאילו היי שלו, ניתן ליה ואינו נוטל, אי נמי שנאבלו תכיס אחי אמר כהן (בכ״ק פו:). לא יאכילנה כרשיני תרומה. לפי שאינה שלו ואינו יכול להאכילה תרומה אלא לנתמתו קניית כספו (שם). הקדש חמץ ושחרור מפקיעין מידי שעבוד. הקדש, עשה שורו אפוטיקי לבעל חוב וחזר ליה זה הקדישו קדישת הגוף לגמרה. הפקיע שעבודיה דמלוה ומיתר למזבח ואין בו משום גזל, שכבר נגזל. (ב״ב הבי״ת שנה). הקדש מפקיעו מידי גוביינא ולא היה קנוי לו ממש אלא עימוד לגבות הימנו, ודיקה קדושת הגוף, אבל קדושת דמים לא אלימי לאתקוני מוקף עוד דינר ופודה הנכסים הללו כו׳ מוקף עוד דינר ופודה את הנכסים הללו על מנת לעלם לאשה את כתובתה (ב״ק צ. וכתובות נ:). (ד) [נדרים פו. ובגיטין מ: ומעגיל מו:]. ממן, נכרי שהלוה את ישראל על ממנו ולא הרהיבו אלמן, דמתוסר גוביינא שהיה עומד החמץ בביתו של ישראל ואין לנכרי עניו אלא שעבוד, כשבא עת ביעורו מפקיע איסור החמץ את שעבוד נכרי ומיתר ישראל לבערו, והא דתנן בפסחים (נ:) נכרי שהלוה לישראל על ממנו מותר בהגאה לאחר הפסח. מוקי לה רבי התם בשהרהיבו אללו, שנתנו בתוכו בית נכרי, דלא מתוסר גוביינא ולא שעבוד אלא קנייה ממש (ב״ק צ. וכתובות נ:). (ה) [בכתבות ובגיטין שם ובעיר מו.]. ושחרור, עשה עבדו אפוטיקי ושחרור הלוה, משוחרר לגמרה זה מוכו ממקום אחר (ב״ק צ. וכתובות נ:). (ו) [וקבל ממנו של

תום׳ חד מקמאי

איתבר המכנסת שום לבעלה הוא אומר (כלי דמים) אני נותן והיא אומרת כלי אני נוטלת רב יהודה אומר הדין עמה משום שבח בית אביה והלכתא כוותיה כ״ש אם אמרה דמים אני נוטלת שהדין עמה משום שבח ״ינא ולא משום שבח בית אביה תניא כוותיה דרב יהודה המכנסת שום לבעלה אם יצה הבעל לחכרו לא יחכור מכרו שניהם לפרנסה היה מעשה לפני ר״ג ואמר הבעל מוציא מיד הלקוחות. כהכדרב אלפס הא מילתא דר״ג בעיא ולא אפשיטא שפיר ולא עבדי׳ כה עובדא ואבא מרי ז״ל כתב מכרו שניהם לפרנסה כיון שלקח מן האיש וחזר ולקח האשה. וכ׳ רש״י לא מבעיא אשה עצבה שמוציאה כן הלקוחות אפי׳ בחיי בעלה כיון שיכולה לומר בשעת גבייה כתובה כלי

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com